

Hồi Thứ Hai Mười

HẮC THỦ ĐỒ PHU

Hắc Tâm Tú hân hoan ra mặt, lấy quạt gỗ côm cốp xuống mặt bàn liên hồi, rồi tiếp:

– Tại hạ ngẫu nhiên đi ngang qua đây thấy tòa hương đình khá mát mẻ nên vào tránh nắng một chút, tưởng đâu mình tịch mịch quá không dè lại gặp lão đệ, vậy mình nhấp nháy mấy chung trà đàm luận thi văn, nếu cao hứng hơn nữa thì mình làm mấy chung rượu, nghĩ cũng thú đấy chứ!

Vừa lúc đó, một đại hán mang đến một bình trà rót đầy vào hai chung trước mặt Hắc Tâm Tú và Tiết Thiếu Lăng. Xong hấn trở ra liền.

Tiết Thiếu Lăng trông hấn có vẻ khả nghi vô cùng.

Hắc Tâm Tú không ngừng ba hoa mồm mép nói trời nói đất một lúc rồi đột nhiên thấp giọng hỏi:

– Tiết lão đệ! Nhìn vào chung trà xem có phải là màu trà có vẻ khả nghi không?

Tiết Thiếu Lăng giật mình xem lại, nhận ra trà màu xanh, nước trong vắt, hương bóc nức nồng. Chàng không cảm thấy có điều gì khác lạ.

Ngẩng mặt nhìn sang đối phương, chàng hỏi lại:

– Hắc huynh thấy sao?

Hắc Tâm Tú rùn vai lắc đầu:

– Tại hạ không thấy gì cả. Bất quá tại hạ nghe nói trên giang hồ có những kẻ chuyên bỏ thuốc độc vào thức ăn, thức uống để hại người, do đó mình phải dè dặt. Tại hạ sợ một mình nhận xét không kỹ nên muốn Tiết lão đệ cùng quan sát cho được chắc hơn vậy thôi.

Tiết Thiếu Lăng cười nhẹ:

– Hắc huynh nói phải đó, nhưng những việc như vậy chỉ có thể xảy ra ở những nơi hẻo lánh cô tịch, bọn cường đạo dựng liều lập quán để bắt khách độc hành cướp đoạt tài vật, chứ ở đây ngay nơi Quan lộ lại giữa ban ngày ban mặt, thiên hạ qua lại thường xuyên thì làm gì có việc bỏ thuốc mê hại người?

Hắc Tâm Tú tỏ vẻ thán phục sự luận xét của chàng, hấn phe phẩy chiếc quạt gật gật đầu cười thốt:

– Tiết lão đệ nói có lý, chỉ vì tại hạ quá đa nghi chứ thật ra không có việc gì đâu. Vậy mình uống đi.

Cả hai cùng uống cạn chung trà.

Họ ngồi nói chuyện trên trời dưới đất một lúc nữa. Bỗng Hắc Tâm Tú đứng lên cau mày run run giọng:

– Sao lại thế này? Không xong rồi! Chắc trong chung trà...

Tiết Thiếu Lăng giật mình:

– Hắc huynh thấy sao?

Hắn lại ngồi nhăng nhó mặt:

– Đột nhiên tại hạ thấy đầu nặng mắt mờ kỳ quái hết sức, Tiết lão đệ có cảm thấy như vậy chẳng?

Tiết Thiếu Lăng chưa kịp đáp thì đã nghe đầu choáng váng, mắt hoa lên, chàng thất kinh kêu to:

– Đúng rồi! Tại hạ cũng...

Chàng không nói nữa liền ngậm vận khí ngăn chặn độc được lan tràn.

Hắc Tâm Tú trông thấy chàng lim dim đôi mắt lập tức rú lên:

– Tiết lão đệ! Tiết lão đệ bị trúng độc nặng hơn tại hạ à? Làm sao bây giờ? Làm sao?

Nhưng liền lúc đó, hắn đưa tay phóng chỉ điểm nhanh vào huyệt Kỳ môn của chàng.

Tuy có vận khí chuyển dịch huyệt đạo, song đang lúc chất độc hoành hành nên chàng vẫn ngã ngồi xuống bên cạnh bàn đôi mắt trợn tròn, chàng gần giọng quát:

– Họ Hắc! Người định làm gì ta?

Hắc Tâm Tú cười ha hả:

– Làm gì? Ta chẳng làm gì cả! Bất quá ta vâng lệnh cấp trên chế ngự người mà thôi. Ta đâu có thừa thời gian đâu mà giải thích cho người nghe.

Chất độc càng phút càng lan rộng, công lực của chàng càng lúc càng tiêu tan, chàng không còn động đậy gì được nữa. Chàng nhìn trừng trừng hắn hét lớn:

– Người là ai?

Hắc Tâm Tú lắc chiếc quạt nghe “rẹt” một tiếng, cười nhẹ:

– Đúng là người mới ra giang hồ cho nên đến ta là ai mà người cũng không biết. Người cứ thêm một chữ “Sĩ” vào phía sau tên ta là thành Hắc Tâm Tú Sĩ! Hắc Tâm Tú Sĩ là ta, chẳng lẽ người không nghe nói đến bao giờ.

Hắc Tâm Tú Sĩ thì chàng còn lạ gì tên đó nữa! Trong lúc bất ngờ chàng không nghĩ ra đó thôi. Hắn là tay chuyên dùng độc được lừa người vào bẫy, lòng hắn đen như tên đã nêu, tay hắn độc, chiếc quạt trên tay hắn lợi hại vô cùng, chính

chiếc quạt đó chứa đựng chất mê được, mỗi lần hất “Rẹt” nó là mỗi lần có một kẻ ngã gục. Hắc không dùng võ khí, chỉ với một chiếc quạt độc được đó hắc đã hạ không biết bao nhiêu tay cao thủ trên giang hồ.

Tiết Thiếu Lăng gằn giọng:

– Người muốn gì mà làm thế?

Hắc Tâm Tú Sĩ cười lạnh:

– Người đã hỏi câu đó và ta cũng đã trả lời rồi, đừng sợ ta giết người, ta không giết người đâu sẽ có người khác làm việc đó.

Hắc nhìn ra bên ngoài cao giọng gọi:

– Các người đâu! Mang vị bằng hữu này an trí một nơi ngay.

Hai tên đại hán từ nơi lều trong bước ra ngay. Chưa kịp làm gì, bỗng có hai bàn tay đầy lông lá từ phía sau lưng Hắc Tâm Tú Sĩ đưa tới chụp vào cổ tay hắc.

Tiết Thiếu Lăng hết sức sửng sốt, nhận ra người có đôi bàn tay lông lá đó chính là một lão nhân vận áo đen ngắn. Lão từ đâu đến? Lão xuất hiện lúc nào? Giữa ban ngày ban mặt như vậy mà không ai phát hiện nổi, thật đáng khiếp võ công của lão.

Hắc Tâm Tú Sĩ bị lão nhân chế ngự đột ngột không còn cử động gì được, đứng ngây ra đó, mắt tròn xoe, miệng há hốc.

Tiết Thiếu Lăng không thể biết lão nhân là ai bởi vì chàng còn non trên giang hồ, làm gì biết được hết tất cả các nhân vật trong Hắc đạo cũng như Bạch đạo?

Lão nhân có thân vóc bậc trung, râu xồm xoàm tua tủa như răng chiếc lược sắt, đôi mắt tròn mà nhỏ, tia nhìn đỏ rực như điểm máu tươi phản chiếu ánh dương quang.

Lưng lão có cột một sợi dây cỏ.

Lưng bàn tay lợp những lông đen, ngón dài và nhỏ, móng nhọn ló ra hơn tấc trông như móng gà cồ.

Lão đúng là một quái nhân, bình sinh chàng chưa thấy một người nào có hình dáng kỳ cục như thế.

Chàng từng nghe sư phụ tả hình dáng nhiều nhân vật trên giang hồ, trong số đó có cả người này, song trong lúc nhất thời chàng không thể nhớ ra tên hiệu.

Chế ngự Hắc Tâm Tú Sĩ xong, lão nhân cất giọng khàn khàn:

– Ta chỉ tưởng trên giang hồ vừa xuất hiện một loài yêu tinh nào có ba đầu sáu tay gì nên thỉnh thoảng có một vài nhân vật mất tích, không ngờ lại chính là bọn người, thừa gió đùa sóng...

Hắc Tâm Tú Sĩ qua một phút giây kinh hãi, quay đầu lại trông thấy lão

nhân, hắc khiếp sợ hơn run run giọng:

– Trời! Hắc Thủ Đồ Phu! Lão tiền bối đã đến đây!

Lão quái nhân vẫn với âm thanh khàn khàn hừ lạnh:

– Ai là lão tiền bối của người? Ta là Hắc Thủ Đồ Phu thì cứ gọi ngay là Hắc Thủ Đồ Phu, ai cần người tăng bốc.

Tiết Thiếu Lăng khẽ “À” lên một tiếng, thì ra lão quái nhân này là một trong Tứ đại ác nhân, có cái tên là Đồ Thiên Lý, chuyên ăn tim người.

Hắc Tâm Tú Sĩ xám mặt không còn chút máu, lú lỏi không thốt nổi thành tiếng rõ ràng:

– Hắc... lão tiền bối...

Hắc Thủ Đồ Phu chặn ngang:

– Người đã bắt tên đồ đệ của ta phải không?

Hắc Tâm Tú Sĩ kêu lên:

– Không! Không! Tại hạ không biết việc đó.

Hắc Thủ Đồ Phu gầm lên, chỉ ngay Tiết Thiếu Lăng:

– Người không biết? Vậy chứ ai đây?

Hắc Tâm Tú Sĩ kêu khổ:

– Hắc là đồ đệ của lão tiền bối? Tại hạ lầm! Lão tiền bối ơi, xin cho tha cho tại hạ một lần!

Hắc Thủ Đồ Phu cười lên hô hố:

– Lầm? Muốn yên thì hãy hiến trái tim cho ta!

Trời! Hiến trái tim thì còn sống làm sao được? Yên thì có yên, nhưng mà sẽ yên nghìn thu, yên vĩnh viễn! Hắc Tâm Tú Sĩ van cầu:

– Đồ lão tiền bối! Xin hãy tha cho tại hạ một lần!... Tại hạ thật tâm...

Hắc Thủ Đồ Phu lại chặn ngang:

– Thật hay giả, ta moi tim người ra thì sẽ biết ngay.

Nhập hai cổ tay Hắc Tâm Tú Sĩ làm một, một tay lão giữ, còn tay kia vươn năm ngón ra, móng tua tủa.

Soạt!

Một mảnh ngực của Hắc Tâm Tú Sĩ bị banh toạt ra, da thịt nát bét, xương ngực vỡ vụn bày lộ lộ quả tim còn nháy xoi xói.

Lão thọc tay vào lồng ngực rút quả tim con đang nóng hổi cười lên hô hố:

– Tên là Hắc Tâm Tú Sĩ nhưng quả tim lại đỏ, đỏ đến phát thèm.

Bàn tay kia vừa đẩy tới vừa buông lỏng ra, Hắc Tâm Tú Sĩ ngã nhào xuống

nền tòa nhà hương đình, máu từ ngực trào ra đọng thành vũng. Hắc Thủ Đồ Phu không ngưng tiếng cười ghê gợn, đưa quả tim còn rùng rùng máu vào miệng nhai nhóc nhách ra chiều thích thú vô cùng.

Tiết Thiếu Lăng giật mình thâm nghĩ:

– Dù Hắc Tâm Tú Sĩ có làm tội ác thế nào cũng không ai nỡ đáp dụng hình phạt như thế đối với hắn, lão quái nhân này tàn độc vô tưởng! Thả nào mà giang hồ không liệt lão vào hạng Đại ác nhân, lão đã vậy, còn các đại ác nhân kia thì sao?

Lão nhai, lão nuốt. Nuốt xong lão lại đưa lưỡi liếm quanh mép ra chiều tiếc rẻ từng vết máu. Rồi lão quay nhìn hai tên đại hán đang đứng chờ tại chỗ xuất thần quát to:

– Các người nói mau, định mang đồ đệ ta đi đâu? Nếu dối nửa lời thì đừng trách!

Hai tên đại hán sợ quá, hai chân nhũn lại ngã quỵ xuống.

Hắc Thủ Đồ Phu nhanh tay nắm giữ lại một tên, bật cười hô hố:

– Ăn một quả tim có lẽ không đủ khoái, thế này thì ta phải ăn thêm một quả nữa mới đủ khoái.

Bỗng lão vùng mạnh tay quăng gã đại hán đó tung ra xa ngoài tòa hương đình đồng thời hét lớn:

– Khá lắm đó! Các người tưởng đâu tự tử như thế rồi thì ta không thể nào tìm ra chủ nhân các người là ai sao?

Thì ra hai tên đại hán trông thấy Hắc Tâm Tú Sĩ bị lão quái nhân chế ngự biết là tình hình nguy ngập đến nơi rồi nên mỗi tên lấy sẵn thuốc độc nơi mình bỏ vào miệng, định bụng nếu thoát hiểm được thì thoát, bằng không thì tự sát cho khỏi bị tra khảo.

Hiện tại chúng đã nuốt viên thuốc độc đó, thuốc ngấm vào người khi y ngã xuống. Khi Hắc Thủ Đồ Phu nắm giữ một tên cho khỏi ngã thì cả hai tên đã chết cả rồi.

Phát giác được điều đó, Hắc Thủ Đồ Phu sôi giận mới quăng xác đại hán ra ngoài.

Lão bước tới, co chân đá luôn tên kia bay theo xác đồng bạn.

Tiết Thiếu Lăng hết sức kinh hãi, nghĩ lão quái nhân quá hung hăng, vô công vô cùng lợi hại, chàng lo ngại không biết lão sẽ dành số phận nào cho chàng...

Lão quay qua chàng gần giọng:

– May mà người gặp ta, nếu không thì người đã bị chúng thịt rồi. Người tên họ là gì?

Tiết Thiếu Lăng không giấu:

– Tại hạ là Tiết Thiếu Lăng!

Hắc Thủ Đồ Phu lại hỏi:

– Người bị chúng điểm huyết?

Lão không chờ chàng đáp, bước tới vỗ mạnh vào người chàng.

Thật ra, dù Hắc Tâm Tú Sĩ đã điểm vào huyết Kỳ môn của chàng, nhưng nhờ chàng vận khí định vị trí huyết đạo sang một bên nên không việc gì, song chất độc đã làm cho chàng tê liệt cả chân tay, không cử động gì được.

Hắc Thủ Đồ Phu vỗ vào người chàng, chàng vẫn nằm ỳ tại chỗ không nhúc nhích.

Hắc Thủ Đồ Phu lấy làm lạ:

– Ta đã giải huyết đạo rồi sao người không đứng lên?

Tiết Thiếu Lăng cười khổ:

– Tại hạ uống nhầm Mông Hãn Dược do chúng bỏ vào chung trà không cử động được.

Hắc Thủ Đồ Phu “Hừ” nhẹ:

– Sao người không nói sớm?

Lão bước đến bên cạnh xác Hắc Tâm Tú Sĩ đưa tay mò mò một lúc lấy ra một chiếc bình nhỏ bằng sành, mở nút đưa lên mũi ngửi đoạn gật đầu:

– Đúng rồi!

Lão nghiêng chiếc bình, đổ một phần nhỏ thuốc vào miệng Tiết Thiếu Lăng, chỗ còn lại lão rắc khắp người Tiết Thiếu Lăng.

Tiết Thiếu Lăng nghe đặng quá song cố nuốt. Chàng nhìn lão ngập ngừng hỏi:

– Lão tiên bối định xử trí tại hạ như thế nào?

Thuốc giải độc ngấm vào từ từ, chàng nghe người khoan khoái lại.

Hắc Thủ Đồ Phu không đáp, đưa bàn tay lông lá sờ lên đầu chàng, bàn tay đó mò dần xuống ngực chàng.

Lão chép miệng lẩm bẩm:

– Tốt quá! Tốt quá!

Tiết Thiếu Lăng kinh hãi quên ngay hiện trạng của mình, vụt đứng lên nhảy lùi lại. Chàng không ngờ chất Mông Hãn Dược trong người chàng lại được giải trừ nhanh như vậy, thành ra chàng thoát ra được bàn tay lông lá của lão đang vuốt ve chàng.

Lão sửng sốt nhìn chàng một lúc, đoạn hỏi:

– Người làm gì thế?

Tiết Thiếu Lăng rút chiếc Trúc tiêu thủ sẵn nơi tay, nghiêm giọng thốt:

– Ôn cứu nạn tại hạ xin ghi nhận và xin ngày sau báo đáp, chứ quả tim này chưa ăn được đâu.

Hắc Thủ Đồ Phu chột hiểu, bật cười khanh khách:

– Người tưởng ta định ăn tim người?

Tiết Thiếu Lăng gằn giọng:

– Nếu không tại sao lão tiền bối lại sờ ngực tại hạ rồi lại khen tốt?

Hắc Thủ Đồ Phu cười lớn hơn:

– Ta khen là khen cốt cách thanh kỳ của người, cốt cách đó rất thích hợp với người luyện võ. Ta có ý muốn thu nhận người làm đồ đệ, người nghĩ sao?

Không đợi chàng trả lời, lão gật gù nói tiếp:

– Người có phúc lớn mới được làm đồ đệ của ta, hãy làm lễ bái sư đi!

Tiết Thiếu Lăng “À” lên một tiếng, nghĩ thầm:

– Lão khen cốt cách của ta chứ không có ý muốn ăn tim ta!

o O o